

Kapitel 19

Kontrolbestemmelser

Kapitlet fastsætter regler om de statslige told- og skattemyndigheders kontrolvirksomhed, krav til virksomheder og andre om at yde myndighederne den fornødne bistand i forbindelse hermed, og regler om efteroprævning af afgiftsbeløb m.v.

Til § 74

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 31, men det er i stk. 1 præciseret, at eftersyn af en virksomheds lokaler kan foretages, hvor det skønnes nødvendigt, mod legitimation, men uden retskendelse.

Til § 75

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 32. Det er dog i stk. 4 præciseret, at forsikringselskaber har pligt til på begæring at videregive oplysninger om nye lystfartøjer, som de har forsikret, og som efter 6. momsdirektiv altid skal beskattes her i landet.

Til § 76

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 33. Det foreslås dog som noget nyt i stk. 4, at de statslige told- og skattemyndigheder får mulighed for at foretage eftersyn på de hovedposthuse, der modtager pakker m.v. fra udlandet og hos de virksomheder, som modtager pakker m.v. fra udlandet til besøgelse her i landet. Bestemmelsen skal give myndighederne mulighed for at kontrollere omfanget af post fra udenlandske virksomheder, der sælger varer her i landet ved fjernsalg m.v.

Til § 77

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 34.

Kapitel 20

Klageadgang

Kapitlet indeholder regler om adgangen til at klage over afgørelser efter loven, herunder om nedsættelse af et særligt nævn og om nævnets kompetence. Der foreslås regler om direkte henskydning af sager til nævnet, om henstand med afgiftens betaling under klagersager, om overspringelse af klageinstanser og om frister ved indbringelse af klager, herunder for domstolene. Reglerne foreslås ændret i forhold til de gældende bestemmelser i overensstemmelse med anbefalinger fra et af skatteministeren nedsat udvalg

vedrørende forbedring af sagsbehandlingen i nævnsager.

Til § 78

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 39 c.

Til § 79

Stk. 1-4 svarer til den gældende lovs § 37, stk. 1-4, men der foreslås en række ændringer. Efter den gældende § 37, stk. 4, litra a, har nævnet den endelige administrative afgørelse af spørgsmål om afgiftspligtens omfang, dvs. omfanget af fritagelserne i den gældende lovs § 2, stk. 3. Bestemmelsen foreslås afløst af stk. 4, nr. 1, der i stedet henviser til omfanget af fritagelserne i forslagens § 13. Bestemmelsen i § 13 modsvarer den gældende lovs § 2, stk. 3, men er præciseret og udvidet i forhold hertil, jf. bemærkningerne til forslagens § 13. Nævnets kompetence ændres derfor tilsvarende som en konsekvens heraf. Det betyder f.eks., at nævnet bliver kompetent til at træffe endelig afgørelse i spørgsmål vedrørende omfanget af fritagelserne for velgørende arrangementer og genbrugsbutikker, jf. forslagens § 13, stk. 1, nr. 19 og 20. Disse ændringer vurderes ikke i praksis at forøge antallet af nævnsager nævneværdigt.

Herudover foreslås det i stk. 4, nr. 4, at spørgsmål vedrørende afgiftsfritagelse for aviser skal afgøres af nævnet som eneste administrative instans. Disse sager er meget skønsmæssige. Da der er få sager på landsbasis, kan told- og skatteregionerne kun opnå tilstrækkelig ekspertise på området ved en uforholdsmæssig ressourceanvendelse. Området er derfor velegnet til afgørelse i nævnet.

Endelig foreslås i stk. 4, nr. 5, nævnets kompetence udvidet til også at omfatte spørgsmål om omfanget af den delvise fradragsret. Efter de gældende regler kan nævnet træffe afgørelse i spørgsmål om fuld fradragsret for den indgående afgift efter den gældende lovs § 15, stk. 3, eller ingen fradragsret efter den gældende lovs § 16, stk. 3. Afgørelser vedrørende delvis fradragsret efter den gældende § 16, stk. 2, er derimod ikke omfattet af nævnets kompetence. Denne begrænsning har i praksis givet anledning til afgrænsningsproblemer for nævnet. Det foreslås derfor, at spørgsmål om delvis fradragsret inddrages under nævnets kompetence. Forslaget kan gennemføres uden nogen væsentlig merbelastning af nævnet.

Stk. 5 medfører en tydeliggørelse af nævnets virke som henskydningsnævn. Nævnet har også hidtil virket både som et klagenævn og et henskydningsnævn. Adgangen til at henskyde visse sager til nævnets afgørelse uden at afvente en afgørelse fra de sædvanlige instanser er imidlertid ikke udtrykkeligt nævnt i